

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

3. Fatum in sano sensu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](#)

filiū, nēc constantia repugnare potest. Nec desunt, qui illud Cleanthis, in ore habent. *Ducunt volentem fata, nolentem trahunt.* Quod si ita est, & homines fatali necessitate aguntur, nulla sunt supplicia consituenda malefiscis: omnia enim scelera vel in fatum, vel fortunam rejici poterunt, cui reluctari, et si velis, non queas. Et si est inevitabile, quidquid in fatis decretum, ergo frustra sunt supplications, preces, vota, piamina ad mala imminentia avertenda. Mirè se hīc torquet Stoicus Seneca; audiamus: Fata aliter jus suum peragunt, nec ulla comoventur prece, non misericordiā flectuntur, non gratiā. Servant cursum irrevocabilem, ex destinato fluunt. Quemadmodum rapidorum aqua torrentium in se non recurrat, nec moratur quidem, quia priorem superveniens præcipitat: sic ordinem rerum, fati æterna series rotat, cujus hæc prima lex est, stare decretō. Quid enim intelligis fatum? Existimo necessitatem rerum omnium, actionūque quam nulla vis rumpat. Hanc si sacrificiis, & capite nivea agnæ exorari judicas divina non nosti. Sapientis quoque viri sententiam negatis posse mutari; quanto magis Dei? Quid si admota diis preces fuerint, si vota suscepta? Ita hoc non est contra fatum, sed ipsum quoque in fato est. Aut enim futurum est, aut non: si futurum est, etiam si non suscepere vota, fieri. Si non est futurum, etiamsi suscepere vota, non fieri. At futurum hoc est; sed si vota suscepta fuerint. Puta me tibi manus dare, & fateri, hoc quoque fato esse comprehensum, ut utique vota fiant. Sic cum sanitas videatur esse de fato, debetur & medico: quia ad nos beneficium fati per hujus manus venit. lib. 2. nat. quæst. In circuitu ambulat Romanus hic Philosophus, ejusque cerebrum cum fato circumagitatur, jam necessitatem inevitabilem agnoscendo, jam eam per exceptionem, ut vocant, *mediam*, per expiationes & procurationes avertendo; jam etiam medicum in consilium & moderationem fatorum admittendo.

III. (c) Fatum juxta Catholicos est complexio quædam causarum secundarum, quæ licet ex se incertæ sint ac variabiles, prout tam sub sunt divinæ providentiæ, infallibilem inferunt effectum. Deus vero causas omnes juxta naturam ordinat, quasdam necessariò, quasdam liberè; ad effectus bonos movendo, atque illuminatione tam intellectus, quam sanctis inspirationibus impellendo; effectus vero malos tantummodo permittendo. Unde fati hoc modo sumpti descriptio nem sic tradit Boëtius lib. 4. Consol. prof. 6. Fatum est inhærens rebus mobilibus dispositio, per quam divina prouidentia suis quæque necit

(c) *Fatum in sano sensu.*

ctit ordinibus. Secundum Conimbric. lib. 2. Physic. c. 7. Fatum appellatur ordo immobilis, quia stabilis est & firmus, non in se absolute, sed relatus ad divinam providentiam. Nam causarum secundarum aliae ex libertate, aliae solo naturae impetu, aliae contingenter, aliae necessariò ex se ac suopre ingenio operantur. Atque haec in agendo varietas ad pulchritudinem & ornatum universi magnopere conductit: quam qui mundo adimunt similes iis sunt, qui è pictura colorum differentiam, & musica vocum varietatem, è comædia personarum multitudinem tollunt.

IV. (d) Quidam quadruplex fatum statuunt. Primum *Mathematicum* est, quod ligat & nequit firmiter actiones omnes, eventusque ad vim siderum & posituram stellarum. Secundum *Naturale*, id est, ordo causarum naturalium, quae nisi impedianter, vi & natura sua, certum, eundemque producunt effectum. Tertium violentum, *stoicum* nempe & *Poeticum*, quod Seneca definit necessitatem rerum omnium, actionumque, quam nulla vis rumpit: Deum ipsum, & actiones omnes internas, & nostræ voluntatis, huic fato subjiciens. Quartum est *Theologicum*, series scilicet ordóque causarum à divino consilio pendens vel inhærens rebus mobilibus, immobile divinæ providentiæ decretum, quod singula suo ordine, loco, tempore firmiter reddit. Vide S. August. lib. 5. de civit. c. 9. Et Lips. lib. 1. de constant. c. 17. & 18. Itemque P. Georg. Stengelium tom. 1. de Judiciis divinis. cap. 27. Ubi inter alia haec differit: Multi fati legibus ita addicunt, adstringuntque omnia, ut libertatem arbitrij manifeste tollant. Quidam namque opinantur, fatum esse naturalem quandam ac necessariam rerum consequentiam; eamque ex ipsis astris deducunt. Alii, inquiunt, fatum esse indeclinabilem rerum seriem & catenam, per æternæ consequentiae ordines, semet implicantem. Utrique in Fato sunt fatui: illi, quia astris, quibus sapiens dominatur, nimiam tribuunt potestatem: isti, quia non satis dispiciunt, quale sit inter facta & facienda discriminem. Nam et si, quod factum est, infectum fieri nequit; id tamen, quod faciendum est, liberè faciendum; aut etiam omitti potest. Tametsi ergo Fatum, prout Ethnici sumebant, significabat aliquam in eventis necessitatem, imo etiam necessitatem in ipso Deo; prout tamen ab Aristotele, & recte sentientibus accipitur, non solum non infert necessitatem in Deo, cum Deus liberè ordinet fatum; sed etiam in agentibus liberis creatis non ponit necessitatem; cum causa proximæ in effectum influentes, influant juxta modum ejus. Quocirca si sint liberæ, influunt cum libertate, seu,

libertate

(d) *Fatum Mathematicum.*